

En eindelijk: onze eigen ellende, waarvan maar heel enkelen zich bewust lijken — of zouden het er vélen zijn...?

Ellende.

O, er is veel tegen te doen.

Dat moeten we ook.

Maar nóg iets is er, dat we doen moeten.

— We kennen wel dien diep-ontroerenden zendbrief van Jakobus, den apostel van het „Weest dan lankmoedig, broeders!...”

En dit zegt hij:

„Belijdt elkander de misdaden en bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt. Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel.”

— — Bidden wij dan.

P. v. R.

TWEE LEGENDEN

door HERMANNA.

Het Adonisroosje of bloeddruppeltje. Het bloempje, dat onder dezen naam bekend staat, is eigenlijk een grasanjertje van scharlakenroode kleur.

De legende, die er aan verbonden is, brengt ons in den Hof van Gethsemané, de plaats, die wij, vooral in de komende dagen, niet anders dan met den grootsten eerbied willen noemen.

Christus' lijden had in den nacht, voorafgaande aan den Goeden Vrijdag, hier in den stillen olijvenhof, het hoogtepunt bereikt. „Vader, indien het mogelijk is, neem dezen drinkbeker van Mij...” zoo had Hij, in angst en zielepijn, tot driemaal toe, gebeden, terwijl Zijn zweet als bloeddruppels op de aarde viel.

Het donkere mos, zoo zegt de legende nu, dronk deze hartetranen in, maar zie, toen de zon den volgenden morgen door de takken der olijfboomen scheen en de plaats, waar Christus geworsteld had, met haar stralen kuste, sloeg een bloempje de oogen op, dat had een kleedje aan, rood als bloed, en daarom heet het ook: *bloeddruppeltje*.

De passiebloem, die oorspronkelijk uit de tropische wouden van Amerika gekomen, sinds langen tijd bij ons inheemsch is geworden en schitterend wit tot zacht lila van kleur is, drukt in haar naam al uit, dat men haar met Christus' lijden in verbinding heeft willen brengen.

De legende verhaalt ons, dat zij aan den voet van het kruis op Golgotha heeft gebloeid en zich liefdevol om de voeten van den Heiland gerankt heeft,

teneinde met haar bladeren Zijn wonden te verkoelelen.

De symboliek heeft in de verschillende deelen der bloem overeenkomst willen zien met de martelaarsteekenen van Christus. Reeds in 't jaar 1653 heeft een botanicus, in zijn werk over de cultuur der bloemen, de volgende vergelijkingen genoemd:

De drie nerven stellen de nagels voor, waarmee de Heer aan het kruis werd gehecht. De met rood besprenkelde krans van meeldraden is de doornenkroon, de stamper is de kelk, de ranken herinneren aan de geesels, de vijf stofkolfjes aan de woorden van den Gekruisigde.

Anderen vergelijken den krans meeldraden met een stralenkrans, de vijfplippige bladeren met de handen der vervolgers, die Christus voor het gerecht sleepten. De tien bloembladeren stellen de apostelen voor; de twee, die ontbreken, zijn Petrus, die den Heiland verloochende en Judas, die Hem verried.

HORTENSE DE BEAUHARNAIS KONINGIN VAN HOLLAND

Napoleon vroeg eens schertsend aan zijn kleinzoon: „Weet je wel, kleine bengel, dat je kans hebt om eens koning te worden...?” waarop Caroline Murat, die dit hoorde, dadelijk vroeg: „En Achille?” „O,” zei Napoleon, „Achille wordt een goed soldaat.” Caroline was zeer gebedgd over dit antwoord, waarover Napoleon zich innerlijk vermaakte. Schertsend zei hij tegen zijn kleinzoon: „In ieder geval raad ik je aan, wanneer je leven je lief is, geen lekkers aan te nemen, dat je neefjes je aanbieden.” Om Louis geheel ontoegankelijk te maken voor de aanbiedingen ten gunste van zijn zoontje kwam men nog eens terug op de lasterlijke geruchten, die, voor de geboorte van den kleinen jongen, in omloop waren geweest over Napoleons verhouding tot Hortense. Men vroeg hem, of deze geruchten niet méér schijn van waarheid zouden verkrijgen wanneer Napoleon, met voorbijgang van zijn broers, den kleinen Napoleon tot opvolger koos. Die gedachte alleen al was genoeg om den achterdochtigen, jaloerschen Louis woedend te maken. Hij zwoer, zich in de Seine te zullen werpen, wanneer Napoleon den kleinen jongen als zijn kind aannam. En hij dreigde het land te zullen verlaten,